

Chinouk Thijssen

DANCE
or
DIE
Truth or Dance 3

*You must have the passion, strength and belief
that you can become anything.*

— Misty Copeland

Andere boeken van Chinouk Thijssen bij Clavis

Fataal spel

Truth or Dance 1. Truth or Dance

Truth or Dance 2. Break a Leg

Je hebt één nieuwe volger

Lúcia Flores en de vloek van de aaskevers

Chinouk Thijssen
Truth or Dance 3. Dance or Die

Tweede druk 2022

© 2019 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: ballet, liefde, vriendschap, chantage, bedreiging, afgunst
NUR 285
ISBN 978 90 448 3743 8
D/2019/4124/223
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.chinoukthijssen.com

Woordenlijst

De lessen

Blessurepreventie: een les met speciale spieroefeningen waardoor blessures tot een minimum worden beperkt.

Caractère: een danssoort die is gebaseerd op traditionele volksdansen.

Dansgeschiedenis: les over hoe dans is ontstaan en de ontwikkelingen ervan.

Klassieke ballet: een gracieuze dansstijl die de basis vormt voor elke danser.

Modern: een dansstijl waarbij je je eigen ideeën interpreteert. Hierin moet je losbreken van de regels die bijvoorbeeld klassiek ballet oplegt.

Pilates: een goede basis voor de spierkracht die dansers nodig hebben en een stukje blessurepreventie.

Pas de deux: een les voor de technische en coördinatie tussen danspartners.

Pointes: les voor de vrouwelijke leerlingen waarin ze de technieken leren van het dansen op spitsen.

De danspassen en ballettermen

Arabesque: een vaste lichaamshouding waarbij één been op de grond staat en het andere naar achteren is opgetild.

Barre: een stang die wordt gebruikt om dansers balans te geven.

Cambré: een beweging waarbij de rug wordt gebogen/gelkromd.

Cambré de côté: de rug buigt opzij.

Cambré renversé: de rug buigt naar achteren.

Changer de pied: het van voet wisselen tijdens een pas of draai.

Pas de chat: hierbij ga je vanuit de vijfde positie in een demi-plié en spring je opzij, terwijl de voeten omhooggaan als bij een kat (zoals de dans van de kleine zwanen in Het Zwanenmeer).

Pied à la main: een oefening waarbij je je hand om je voet legt en het been uitstrekt tot naast je hoofd.

Pirouette: het ronddraaien op één been.

Plié: een van de eerste passen die je leert tijdens klassiek ballet. Een plié is een 'gevouwen' beweging die los wordt gebruikt, voor een sprong of na een sprong.

Relevé: de overgang van een platte voet naar een beweging op de tenen.

Sans changer: er wordt tijdens een pas of draai niet gewisseld van voet.

Softpointes: spitzten waarmee je niet op de punten kunt staan of dansen.

Sur le cou-de-pied: hierbij trek je één voet laag op tegen de andere voet, om de enkel heen.

Spot: het kijken naar één plek ter voorkoming van desoriëntatie en duizeligheid tijdens een pirouette.

>> Amsterdam <<

Met een harde plons kom ik in de ijskoude gracht terecht. Ik duw mijn knieën omhoog en probeer zo snel mogelijk cirkelbewegingen te maken met mijn armen om boven water te komen. Maar het water is te koud, mijn spieren voelen stram aan en beginnen te prikken.

Mijn mond weet ik stijf dicht te houden, zodat ik geen water in kan slikken. Ik kijk om me heen in het donker. Mijn lichaam is moe. Alles voelt zwaar. Het bewegen van mijn armen kost steeds meer moeite.

Ik span mijn buikspieren aan en duw mijn benen met alle kracht die ik nog kan vinden naar beneden. Langzaam beweeg ik door het water heen, naar boven. Het licht komt steeds dichterbij.

Zodra mijn hoofd boven water is, hap ik naar adem en kijk naar het punt waar ik in de gracht ben beland, vlak naast een woonboot.

De auto staat er nog, maar waar is ze gebleven?

Met grote armbewegingen lukt het me om naar de kant te zwemmen, waar ik wat houvast heb.

‘Help!’ probeer ik te schreeuwen, maar het klinkt als een schrill gepiep. ‘Ik ben hier! Help me!’ Mijn stem begint terug te komen.

‘India! Pak mijn hand.’

Ik strek mijn arm naar haar uit en ze trekt me omhoog. Hingend kom ik op de grond terecht en ik begin hard te hoesten.

‘Waar is ze gebleven?’ vraag ik. ‘Heb je haar weg zien rennen?’

Ze knikt en wijst achter zich. ‘Ze ging die kant op. Maar India, laat haar maar gaan. Ze is gevaarlijk, dat hebben we nu wel gemerkt. Hé, gaat het met je?’ Ze wrijft over mijn schouders en armen. ‘Wacht, in de auto ligt een deken.’ Ze rent ernaartoe en komt weer terug met het dekentje dat achterin lag. Ze drapeert het om me heen.

‘Ik moet haar vinden,’ fluister ik. ‘Ik wil weten waarom.’

Ze bijt op haar lip, maar helpt me om op te staan, met de deken nog om me heen. ‘Oké, maar dan ga ik met je mee.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ze haat mij het meest, dat heb je gehoord. Dit is nu iets tussen ons. Ik moet dit afmaken.’ Ik loop de straat in waarin ze verdwenen is. Waarin Truth or Dance verdwenen is. Na een paar minuten lopen zie ik haar staan. Ze heeft op me gewacht.

‘Ik wist wel dat je achter me aan zou komen,’ zegt ze met een gemene glimlach om haar lippen.

Met trillende handen trek ik de deken dicht om me heen en ik ga voor haar staan. ‘Al die tijd was jij het.’ Ik schud mijn hoofd en slik een brok in mijn keel weg. ‘Waarom? Ik dacht dat we vriendinnen waren!’

Hoofdstuk 1

>> Den Haag <<

Een jaar eerder ...

De handboeien om mijn polsen zitten veel te strak, maar wanneer ik op een stoel in een kleine ruimte word gezet, mogen ze eindelijk af. Het enige wat ik weet is dat ik word verdacht van de moord op Samantha, mijn gastgezinzusje. Daarom vindt het verhoor deze keer niet plaats op school, maar op het politiebureau, en wordt alles opgenomen met beeld en geluid.

Rechercheurs Koster en Martinez gaan tegenover me zitten en kijken me zonder te knippen aan.

‘Moet er niet iemand bij zijn?’ vraag ik zachtjes.

‘Zoals?’ wil rechercheur Koster weten. ‘Een vertrouwenspersoon, bedoel je? Een advocaat?’

Ik knik. In de auto onderweg hiernaartoe heb ik hier al over nagedacht. Mijn moeder hoeft ik niet te bellen, die woont veel te ver weg om even snel naar het bureau te komen. En Madelief kan ik al helemaal niet vragen, ik ben nota bene de hoofdverdachte van de moord op haar dochter.

Ik ril bij het idee. Natuurlijk heb ik Samantha niet vermoord. Dat weet toch iedereen?

‘Ik wil graag dat de coördinator van het conservatorium erbij is,’ zeg ik.

‘Je bent je ervan bewust dat je inmiddels meerderjarig bent, hè?’ Rechercheur Martinez kijkt me minachtend aan. Anders dan de vorige keren, toen ik alleen als getuige werd verhoord.

Ik kruis mijn enkels en wiebel met mijn heupen om de stijfheid uit mijn rug te verdrijven. ‘Ik ben pas achttien, dus nog maar net meerderjarig.’

De onderzoekers kijken elkaar aan.

‘Oké, we zullen mevrouw Broeksma laten komen. Jij blijft hier zitten tot we terug zijn.’ De man met de zweterige handpalmen staat op en loopt de kamer uit. Rechercheur Koster loopt achter hem aan.

Ik kijk om me heen. De ruimte is kil en leeg. Grijs tegels op de muur, een grote klok naast de ijzeren deur, twee ventilators aan weerszijden ervan. Ik staar recht voor me uit en zie mezelf in de grote spiegel. Ik heb genoeg films en series gezien om te weten dat de onderzoekers op dit moment in de ruimte erachter staan, en door het raam naar mij kijken. Mijn blik dwaalt verder af naar rechts. Behalve een kachel die aan de muur hangt, is de kamer leeg.

Hoelang zal het duren voordat ze erachter komen dat ze de verkeerde hebben?

Nog een keer kijk ik in de spiegel.

Ik ben een verdachte. Hoofdverdachte. Van moord.

Mijn gedachten gaan razendsnel. Ik denk aan de laatste minuten op het conservatorium, voordat de onderzoekers me arresteerden.

Ik kreeg een geheime chat van Truth or Dance.

**KOM NAAR HET
THEATER.
ALLEEN.**

Het theater was niet leeg. Truth or Dance was daar, en inmiddels weet ik zeker dat het een meisje is. Haar stem was niet duidelijk genoeg om te herkennen. Want ik ga ervan uit dat ik haar ken, waarom zou ze mijn leven anders tot een hel willen maken? Ik moet in haar ogen iets misdaan hebben. Maar wat?

Over de speakers hoorde ik een worsteling. Samantha's stem die zei: ‘Ik ga India alles vertellen.’ Het bleef even stil, en toen werd het steeds erger. ‘Nee! Laat me los! Laat me ...’

Een traan rolt over mijn wang, maar ik veeg hem niet weg.

Dan hoor ik in gedachten de pianomuziek weer. De repetitie van Levi en Lisa, gevolgd door een harde klap. Lisa die keihard op de grond valt.

Levi liet haar los.

Ik denk terug aan het gesprek met Lisa, in het ziekenhuis. Nog maar twee dagen geleden.

Hij wist precies wat hij deed. Het was niet dat hij me verkeerd vastpakte tijdens de lift. Hij liet me gewoon ineens los. Levi liet me vallen, en hij wist van tevoren dat hij dat zou doen.

Hij wilde het niet. Vlak voordat het gebeurde, zei hij dat het hem speet.

De deur gaat open en ik kijk over mijn linkerschouder. Mevrouw Broeksma komt binnen. Rechercheur Koster gebaart dat ze naast me mag gaan zitten en Martinez doet de deur dicht.

‘Goed.’ Martinez gaat tegenover me zitten en vlecht zijn vingers in elkaar, terwijl rechercheur Koster een map voor zich opent, vol met papieren, en me aankijkt. ‘India Juliana, achttien jaar, woonachtig in Den Haag. Voor de geluidsopname wil ik graag een bevestiging dat dit klopt.’

Ik knik.

‘Hardop,’ vervolgt de rechercheur.

‘Ja, dat klopt.’

‘Eerder hebben we contact gehad, meerdere keren zelfs, over de dood van je gastgezinzusje, Samantha Reewijk.’ Rechercheur Koster kijkt me weer kort aan voor een bevestiging.

‘Ja, dat klopt,’ herhaal ik.

Even blijft het stil, en mevrouw Broeksma kucht.

Voor haar zal deze ervaring ook nieuw zijn. Zo vaak worden de leerlingen van het conservatorium niet gearresteerd op verdenking van moord.

Ik verbaas me erover dat ik nog normaal kan ademen en geen paniekaanval krijg. Alsof ik hier niet zit. Alsof het over een ander gaat.

Ging het maar over een ander. Over de echte dader.

Truth or Dance.

Zij zou gearresteerd moeten worden. Zij zou moeten boeten.

In gedachten zie ik mezelf weer meegetrokken worden door de menigte heen, met handboeien om mijn polsen en de twee rechercheurs aan weerszijden. De hele gang stond vol met leerlingen, die me allemaal geschokt aankeken. Alsof ik echt een moordenaar was.

Het is jouw schuld, India. Het is allemaal jouw schuld.

Rechercheur Koster pakt een paar foto’s uit zijn map en spreidt ze voor me uit. Ik hoor mevrouw Broeksma naar adem happen, ik voel hoe de rechercheurs mijn blik observeren. Laat ik emotie zien, of reageer ik onverschillig?

Ik knipper met mijn ogen terwijl ik naar het dode lichaam

van Samantha kijk en ik bijt hard op mijn wang.

Het is inmiddels een paar maanden geleden dat het is gebeurd.

Dat ze is vermoord.

Jezus, ik kan het nog steeds niet geloven.

‘Jullie hebben het bewijs gezien,’ begin ik langzaam. ‘Het bericht dat ik kreeg in het ziekenhuis.’

BELOFTE MAAKT SCHULD.

IK ZEI TOCH DAT HET NU

PAS ZOU BEGINNEN?

RIP SAMANTHA.

Daarna kwam de arts, die vroeg of Madelief en ik familie waren van Samantha. Ze was overleden tijdens het stikspel. Iemand knijpt dan je luchtpijp dicht en dan word je high en val je flauw. Achter je staat iemand om je op te vangen.

Maar dat is niet wat er echt is gebeurd. Ze is vermoord.

Nog steeds staar ik naar de foto’s, maar ik durf niet dichterbij te komen. Ik durf ze niet vast te pakken en centimeter voor centimeter te bekijken.

‘Vind je het moeilijk om te zien wat je gedaan hebt?’ vraagt rechercheur Martinez.

‘Ze heeft het niet gedaan,’ zegt mevrouw Broeksma streng.

Dankbaar kijk ik haar aan, voor het feit dat ze mij gelooft en me wil bijstaan.

Rechercheur Koster pakt nog een foto uit de map en legt hem over die van Samantha heen. ‘En wat is dit dan?’

Ook mevrouw Broeksma reageert nu niet, ze kijkt alleen maar